

RACEFIETS

ZONDER

BAGAGEDRAGER

Een snel en stil liefdesverhaal

RACEFIETS

ZONDER

BAGAGEDRAGER

Een snel en stil liefdesverhaal

Ester van Steekelenburg

ISBN: 9789465129860

Uitgegeven bij: Brave New Books

Eerste druk, januari 2025

© Copyright: Ester van Steekelenburg

Vormgeving boekomslag: Hessel Rozema

Fotografie portretfoto: Hessel Rozema

Fotografie voorkant: Esther Boekestijn

Redactie: manuscriptlezers & Ester

(Met dank voor jullie bijdrage!)

Eerdere publicaties:

Tijdloos (tekstenbundel uit 2024)

Tulpen van pake (roman uit 2020)

Ik lees voor uit eigen werk op mijn YouTube-kanaal:

Ester van Steekelenburg

Bestelezer.nl

"Bedwing de berg

Ge kunt het"

Ruben

Opgedragen aan jou

Dank dat je er bent!

"Ooh-oooh these little earthquakes

Here we go again

Ooh – oooh these little earthquakes

Doesn't take much

to rip us in pieces

(.....)

Give me life

Give me pain

Give me myself again"

Tori Amos – Little earthquakes

Voor Machtelt,

ter herinnering

aan jouw lieve moeke

*"Dit is het verhaal
van Ruben en Jennifer:
twee zielsverwanten
die niet bij elkaar kunnen blijven
omdat ze anders zouden verdrinken
in elkaars liefde"*

Monique

*"Blackbird singing
in the dead of night"*

The Beatles – Blackbird

In de decembermaand van het jaar 2024 was de proefdruk van deze roman gereed. Kort daarna waakte ik bij het ziekbed van mijn lieve vader Hugo. Hij sprak hardop in zijn slaap. Tijdens zijn droom ging hij wellicht terug naar de tijd dat hij werkte als tuinder; dat hij tulpenbollen wilde kopen bij Jan. Zodoende waren dit de laatste woorden die mijn vader tegen mij zei: "Es, zoek eens effe uit hoe duur die bollen van Jan zijn." Ik vind dat een mooie symboliek. Want tulpen staan symbool voor de onvoorwaardelijke liefde. Zoals ook in mijn eerste roman, met de titel: 'Tulpen van pake'. Die titel is een verwijzing naar mijn lieve Friese schoonvader, die stierf op 1 januari 2014. Op de kalender van het jaar 2014 stond een tekst, door pake geschreven met een rode pen: "*Altijd opwaarts!*"

Tekst voor mijn lieve vader Hugo:

Je stierf vroeg in de ochtend van 19 december 2024

Het was doodstil op straat

De lucht kleurde rood – paars – blauw

En toen was daar de merel, die een krachtig lied zong

Zo ontroerend helder en mooi!

Dat was vlak voor kerstmis 2024

Mijn liefde voor jou is als water:

het blijft maar stromen...

INHOUDSOPGAVE

PROLOOG.....	1
1. ZOLDER	5
2. RACEFIETS.....	8
3. HERBARIUM.....	11
4. LICHT.....	14
5. STUDENTENKAMER	17
6. MOEKE.....	20
7. COUREURS	23
8. REGEN.....	26
9. KLOOSTER	29
10. WERELD	32
11. BALLON.....	35
12. JURK.....	38
13. PIOENROZEN	41
14. BED	44
15. BAGAGEDRAGER.....	47
16. GELIEFD.....	50
17. VERLIEFD.....	53
18. VAASJES	56
19. SCHEERAPPARAAT	59
20. PERRON	62
21. TELEFOON.....	65
22. JEUGDDROOM.....	68
23. VERSCHRIKKELIJK.....	71
24. SPIJKERBROEK.....	74
25. AMBIVALENT	77
26. VERSTOPPERTJE.....	80
27. CAFETIÈRE.....	83
28. RUZIE	86
29. SPECULEREN	89
30. STROOIEN	92
31. SCHRIJVEN	95
32. KAPSEL.....	98
33. OVERSTUUR.....	101
34. HEIMWEE.....	104
35. INNEMEND	107
36. FAMILIE.....	110

37. GEDICHT	113
38. BRUILOFT	116
39. THERMOSKAN	119
40. MARKT	122
41. AFWIJZING	125
42. PORTRET	128
43. BODEM	131
44. LIEFDE	134
45. TREIN	137
46. OPEN.....	140
47. LAVENDEL	143
48. DROOM.....	146
49. VERDRIET	149
50. VALLEN	152
51. ZIEKENHUIS.....	155
52. ZWEMBAD	158
53. MAALTIJD.....	161
54. VRIENDEN	164
55. REISVERSLAG	167
56. KILOMETERS	170
57. MOOI	173
58. LICHTVOETIG	176
59. ZON.....	179
60. RANTSOEN	182
61. WEERZIEN	185
62. CAFÉ.....	188
63. VERPLEEGKUNDIGE	191
64. SLEUTELS	194
65. ONTLADING	197
66. RESTAURANT	200
67. PRATEN	203
68. VERBERGEN	206
69. METAFOOR	209
70. STEEN.....	212
71. WIELRENNEN	215
72. HEKJE	218
73. ICOON	221
EPILOOG	224

PROLOOG

Den Haag, oktober 1991

"Liefde is het verlangen

naar de verloren helft

van onszelf"

Milan Kundera

Onlangs bereikte ons het verdrietige nieuws dat de Belgische wielrenner Danny Alaerts is overleden, op de kermiskoers in Leuven. Vlak voor de finish was een aantal wielrenners ten val gekomen. Danny kwam ook ten val, en botste tegen een camper op. Uiteindelijk is hij aan zijn verwondingen overleden. De Belgische nieuwsberichten spreken over het grote verlies van één van de meest beloftevolle wielrenners in het land.

Ik zie het voor me hoe Ruben op dit heftige nieuws zal reageren. Ik kan het hem nu niet vragen. Maar ik vermoed dat de impact gigantisch voor hem zal zijn.

Deze week had ik een bijzondere droom.

Ik droomde dat Ruben en ik met een groepje van drie mensen bedolven raakten onder een heleboel racefietsen, die chaotisch op elkaar gestapeld waren. Ruben en ik werden door die mensen omringd, zonder dat zij met ons in contact waren. Ze bleven buiten het beeld van de droom. Ik wist daarom niet wie deze mensen waren. Ruben en ik lagen in een open ruimte onder de stapel fietsen, innig omstrengeld. Zo lagen we daar wel een half uur. Ik droeg een wit mini-rokje en een witkanten bloesje. De mooie handen van Ruben omstrengelden mijn heupen.

Via zijn handen ging er een sterke energiestroom opwaarts door mijn lijf. Ik voelde het letterlijk stromen. De stroom voelde warm en tintelend aan. Het leek op een warme waterbron, ergens in een bos: een 'Warmwoordenbron', zoals Ruben mij in het echte leven weleens noemde, omdat ik vliegensvlug met de vulpen mijn gevoelens voor hem op papier schreef.

Vanwege onze sterke verbondenheid stonden we in de droom als een huis. Hoewel er uiterlijk gezien geen contact was met de mensen om ons heen, was er wel een krachtige connectie met deze mensen. Het verblijf in de kleine ruimte onder de racefietsen bracht bij mij geen angst teweeg. Integendeel; ik voelde mij vrijer dan ooit!

Dat verbaasde mij wel.

De droom was een verwerking van het nieuwsbericht over wielrenner Danny. In Leuven was er geen reden meer tot feestvieren en kermis. De kermiskoers werd onmiddellijk gestaakt. Iedereen leefde mee met de nabestaanden van Danny.

Ik kon dit collectieve verdriet lijfelijk voelen.

Ruben en ik wisten dat we onszelf moesten bevrijden, om te voorkomen dat we bedolven zouden raken onder de stapel racefietsen. We kregen de opdracht om onze eigen racefietsen op te zoeken en – ieder op onze eigen manier – de wereld in te trekken. Het was tijd om 'uit te stappen'. En dus deden we dat maar...

Het voelde niet leuk: alsof je uit een heerlijk warm bad stapt en geen zachte handdoek hebt om je af te drogen. Dat je in de kou moet wachten totdat je die handdoek aangereikt krijgt.

Hoe vanzelfsprekend onze liefdesuitingen in de kleine ruimte ook geweest waren... in de buitenwereld waren deze ten strengste verboden! Ik raakte uit balans, was zoekende, stond te tolleren op mijn benen, begreep het niet. Ik zag Ruben ook zoekend om zich heen kijken. Hij werd zonder pardon bij me weggehaald.

Ruben werd 'ergens anders ingezet'. Ik voelde weer de pijn van het vorige jaar, 1990: die eeuwige pijn van 'Ruben missen': hem zoeken en nooit vinden.

De helft van het hart, die op zoek is naar de andere helft.

Afgelopen nacht kwam er een vervolg op de droom van deze week. In de droom van afgelopen nacht zat ik in een rookstoel, op de bovenste verdieping van een groot gebouw. Daar was een opnamestudio gevestigd. Ik kon Ruben vaag door een klein raampje zien, maar hij zat in een andere kamer dan ik. We konden niet bij elkaar komen. Beneden werd – onder de overkapping bij het gebouw – de première van een speelfilm gevierd. Er stond een grote groep mensen buiten te lachen, shag te roken en te drinken. Zelf heb ik nog nooit gerookt. En ik drink weinig alcohol. Om die reden voelde ik mij buiten de groep staan. En de speelfilm? Iedereen had de film gezien, behalve ik. Geen idee waar de film over ging.

Ik moest het proberen zonder Ruben, en dat ging met horten en stoten. Niemand mocht weten van de herinnering aan ons samenzijn, daar onder die stapel racefietsen. Ik voelde mij door niemand begrepen, behalve door Ruben. Maar hij was ergens anders.

Toch kreeg ik langzaam maar zeker antwoord op de vraag waarom niemand ons begreep. Want wij hadden samen onder de stapel racefietsen avonturen beleefd die niet aan andere mensen uit te leggen waren. De mensen die buiten stonden zouden het niet geloven.

Hoewel we dus niet bij elkaar waren, wist ik dat Ruben en ik 'met onze lichamen tegen elkaar aan' door het leven gingen. Soms overlaptten onze lichamen elkaar gedeeltelijk.

Vaak waren we urenlang stevig tegen elkaar aangedrukt. We hielden sowieso elkaars hand vast. Zo was Ruben altijd bij me. Dus in het uiterlijke leven waren we zonder elkaar, maar in het innerlijke leven waren we samen.

Ik voelde Rubens energie, zijn adem. Ik merkte het ook als hij het moeilijk had. Dan zag ik donderwolkjes boven zijn hoofd hangen. Op zulke momenten kroelde ik in gedachten sussend door zijn haren. Daar werd hij rustig van.

Ik droeg een witte steen bij me. Tijdens ons intieme samenzijn onder de racefietsen had Ruben zijn handtekening op de steen geschreven. Nu we beiden blootgesteld waren aan de openbare wereld, moest ik Rubens handtekening zien te verbergen.

Dat ging tegen mijn gevoel in.

Ik had er mijn hele leven voor nodig om aan dit idee te wennen. Toch zou het mij uiteindelijk gaan lukken... hoe dan ook! Toen ik wakker werd uit de droom, had ik een voldaan gevoel.

Het lijkt erop dat ik nu eindelijk écht mijn weg weer zal gaan vinden, in mijn leven zonder Ruben. Wie weet, komt er ooit een dag waarop ik – na veel vijven en zessen – dit verhaal mag vertellen aan al die mensen buiten die wereld onder de stapel racefietsen. Dat zou mooi zijn; het zou een échte feestdag voor mij persoonlijk zijn. Want het is té waardevol om zomaar in de kast te laten verstoffen.

Dat ik het hele verhaal vertel en er zelf als een rustige helikopter boven mag hangen. Wow. Zou dat ooit... ooit mogelijk zijn? Het zal vast nog wel heel lang gaan duren, voordat het zover is. Gelukkig heb ik al wat teksten, gedichten en verhalen uit het vorige jaar vastgelegd in mijn schrijfboekje. Ze wachten geduldig op het moment dat het verhaal verteld mag worden!

Ook al duurt dat nog héél veel jaren... kan me niet schelen... áls het maar verteld wordt, ergens in de tijd die nog in het verschiet ligt...

1. ZOLDER

Februari 1990

"De wereld achter die drempel is prachtig"

Loesje

Vorig jaar woonde ik gedurende drie maanden in een gemeubileerde verpleegstersflat in Delft. Daarna verhuisde ik naar een studentenflat in Leiden. Op 22 januari was ik voor het eerst jarig in mijn eigen studentenkamer. Van tante Jet en ome Jurre Bol kreeg ik het mooiste cadeau: een blauwpaarse piramide, die reageert op de lichtinval. Ome Jurre zegt dat dit de verbinding is tussen hemel en aarde.

Toen ik nog in het Westland woonde – met mijn ouders, broers, zus, de katten en de hond – verbleef ik vaak op de zolder van onze prachtige jaren-dertig-tuindersvilla aan de drukke doorgaande weg in ons Westlandse tuindersdorp. Ik woonde daar zogenaamd in mijn eigen boerderij, met oude meubels. Dit tot grote ergernis van de rest van het gezin: vader, moeder, John, Bart en Sanne. Of waren ze stiekem ook wel trots op mij? Ik weet het niet; dat zou ik eens na kunnen vragen.

En nee: ik ben geen koekoeksjong. Ook al zou je dat wel denken, met dit zolder-verhaal. Ik houd ervan om mij af te zonderen en op te gaan in mijn eigen wereld, daarboven in mijn brein. Om dan nog net niet op een vliegend tapijtje weg te vliegen en nooit meer terug te keren.

In het ouderlijk huis was het de ongeschreven regel dat ik patent op de zolder had. Niemand scheen daar moeite mee te hebben, omdat er in principe niemand anders van het gezin kwam. Ja, hooguit om even iets op te halen dat kwijt was. Maar dan hoefden ze mij alleen maar aan te kijken en kon ik het blindelings pakken. Voor ieder gezinslid heb ik een nostalgiehoek ingericht: deze hoek is van papa en mama, deze van John, deze van Bart en deze van Sanne. En natuurlijk eentje van mezelf!

In die hoeken liggen fotoboeken, plakboeken, tekeningen, studiespullen, persoonlijke spullen... noem het maar. Toen John ging samenwonen met Kim, kregen ze van mij een zelfgemaakt plakboek cadeau, vol met knipsels, kaarten en tekeningen van vroeger. Ze wonen nu in een klein huisje aan de sloot. Kim heeft het huisje gezellig ingericht. Als Bart en Sanne het huis uit gaan, kunnen zij ook spullen uit hun nostalgiehoeken meenemen.

Mijn eigen nostalgiehoek wordt druppelsgewijs opgedoekt, omdat ik steeds meer spulletjes meeneem naar Leiden. De brieven van ome Karel bewaar ik zorgvuldig. Hij woont en werkt als missionaris in een jongensweeshuis op het eiland Sumatra, Indonesië. Als kind stuurde ik hem vaak tekeningen. Nog steeds correspondeer ik met hem.

Vroeger zag de zolder eruit als een ware woonkamer: met een oud dressoir, een spiegel en een klein nachtkastje met marmeren plaat. Zo begon mijn leven! Die meubels staan nu allemaal in mijn kamer in Leiden. De enigen die vroeger – naast mijzelf - óók vaak op de zolder kwamen, dat waren mijn jeugdvriendinnen Maud en Sabine. We waren zo'n beetje altijd met z'n drieën. Binnen onze drie-eenheid hadden wij onze eigen wereld, en dan deden we net alsof het een film was. In onze film waren we boerinnen, deftige dames, verpleegsters, medewerkers van een reisbureau... van alles. Die rollen speelden we zo vaak, dat het gewoon de echte werkelijkheid voor ons was.

Net doen alsof je in een film speelt: dat is het allerleukste!

'Het meisje met de witte steen' was ons grote voorbeeld. Dat was een Zweedse televisieserie over een bloedmooi meisje in een hagelwit jurkje en met een witte steen. Er gebeurde nagenoeg niets in de serie. Behalve dan dat het meisje dromerig door de bossen liep en verliefd was op haar witte steen. Precies zó ging dat ook bij ons.

In mijn puberteit was ik meer met vriendjes en uitgaan bezig dan met Maud en Sabine. Dat was natuurlijk normaal voor die leeftijd. Ik ben nogal licht ontvlambaar, als het om vriendjes en verliefdheden gaat. Eerst ben ik verliefd op de ene jongen, dan weer op de andere.

En altijd even intens! Ik kan het mij voorstellen dat dit voor de mensen om mij heen niet altijd te volgen is. Maar ja... dat hoort nu eenmaal bij mij. Want ik ben gewoon verliefd op het leven!

Toch is er één constante in dat leven van mij. En dat is de zolder. Die zolder, die verlaat ik nooit! Ook al woon ik nu in Leiden... ik blijf altijd weer terugkeren naar de zolder. Ik stel aan mijn toekomstige woning niet veel eisen, maar die woning moet wél een grote zolder hebben! Naast al die verliefdheden en die zolder is er rond mijn vijftiende jaar een 'grote liefde' bij gekomen: de racefiets!

Mijn broer John gaat elke zondagochtend met zijn vrienden racefietsen, helemaal in tenue en zelfs met een helmje op. Ik weet nog wel van jaren geleden, dat John op zijn Raleigh bij het hek op het grind zat, wachtend op zijn vriend Pieter. Pieter kwam vaak te laat. Want Pieter deed sowieso alles wat God verbood. En uiteraard juist dáárom was ik – als vijftienjarige - tot over mijn oren verliefd op Pieter. Ik hing dan verstopt in de gordijnen van mijn slaapkamer - met het uitzicht op de doorgaande weg en het grind van onze oprit - terwijl mijn broer - zittend op zijn racefiets - aan dat hek hing. Zonder dat hij het wist, zaten we samen te wachten totdat Pieter eindelijk eens kwam. Maar ja, ik was het kleine zusje van John. Wel schattig- dacht ik - in de ogen van Pieter. Maar verder ook niet.

En toch vernam ik vele jaren later van zijn zus dat Pieter ook verliefd op mij was. O!? De stoere Pieter, met zijn afstandelijke air en zijn neus in de lucht, zo terloops zeggend: "Ha Jen"... en dan gauw weer door? Díe Pieter!? Nee, toch!?

O, ik wilde die racefiets zó graag... misschien nog wel méér dan dat ik Pieter wilde! Want als je hoofd overuren draait, dan pak je de racefiets richting strand. Voordat je het weet, heb je de zee in zicht.

En de zee is álles!

2. RACEFIETS

*"You're my king and
I'm in heaven every time I look at you
When you smile it's like a dream
I'm so lucky, 'cause I found a boy like you"*

Blondie - Denis

Nog jaren voordat ik verliefd werd op Pieter, was ik verliefd op zijn neef Lucas: mijn allereerste grote liefde! Lucas was een vrolijke, goud-eerlijke jongen die altijd zo lief naar mij lachte. Hij zat met zijn oudere broer Dave bij ons in de combinatieklas. Dat was in klas 2/3 van de lagere school.

Op een dag vierden we de 34e verjaardag van meester Trappers. Wij – de kinderen – mochten in de kring gaan zitten en een cadeau aan de meester geven. Degene die een act voorbereid had mocht die act opvoeren voor de meester. Ik was verkleed als het punkmeisje Blondie. Want ik vond het stoer om een act in mijn eentje op te voeren. En ik vond Blondie stoer!

Dave zorgde voor de muziek, en mocht de radiocassetterecorder bedienen. Zodra hij deze had ingeschakeld met de song 'Denis' van Blondie, playbackte ik alsof mijn leven ervan afhing. Voor meester Trappers – ja - maar vooral voor Lucas, die pal naast de meester zat, met zijn ogen strak op mij gericht.

Ik weet nog dat Dave en Lucas uit de klas geroepen werden met heuglijk nieuws: zij hadden een zusje gekregen met de naam Nora! Op dat moment schreef ik net de laatste zin op van een kindergedicht. Meester Trappers zei dat we de pennen wel even neer mochten leggen, om het prachtige nieuws te vieren. Dave en Lucas trakteerden zelfs op beschuit met muisjes!

De zachte uitstraling in het gezicht van Lucas, toen hij hoorde dat hij een zusje had gekregen: die uitstraling zal ik nooit vergeten...

Er was zo veel licht en zo veel blijheid! Hoe zijn broer Dave zo kameradschappelijk naar hem keek, en hem spontaan omhelsde!

Mijn liefde voor Lucas was wederzijds. Maar de stap tot actie was te groot. Want: ik ben een jaar ouder dan Lucas. Jawel! En dan was het een mijl op zeven om iets méér te beginnen dan alleen maar kijken. Daardoor was het extra spannend. Want ook – of misschien wel juist - op piepjonge leeftijd is de liefde bloedserieus!

Bijvoorbeeld dat Lucas achter mij aanrende met het spel kip-kip. Dat de kinderen op het schoolplein hem aanmoedigden om nóg harder te rennen. Ik rende zo hard als ik kon, maar hij wist mij toch te tikken. Dat we dan hand in hand verder moesten rennen, om andere kinderen te tikken. Dat vond ik leuk - want ik wilde bij Lucas zijn - en niet leuk - want iedereen zag het en vond er dus wat van en daar zat ik heel erg niet op te wachten. Toen stond daar ook nog in één keer mijn moeder voor mijn neus: uitgerekend op dat cruciale moment! Dus dat vond ik een behoorlijke schending van mijn privacy.

Wat deed mama daar? Nou, het was niet zo verwonderlijk dat ze daar stond. Ze kwam vaker op school, want ze was in die jaren actief bij het oudercomité. Als afgevaardigde van het oudercomité kwam mama regelmatig in de lerarenkamer, om haar stem te laten horen. Ook later, toen mijn broers en ik pubers waren – en al lang en breed op de middelbare school zaten – was mama nog steeds actief in het oudercomité. Want mijn zusje Sanne zat toen nog op de lagere school. Mama genoot ervan om iets voor de school te betekenen, naast haar toegewijde zorg voor het gezin waarin ik opgroeide.

Zoals gezegd, hunkerde ik op mijn vijftiende jaar naar een échte racefiets. En toen kwam er die dag dat mijn moeder kennismakte met een nieuwe meester op de lagere school: meester Rob Spaak. Hoewel Rob de indruk wekte dat hij alles al wist, was niets minder waar. Maar het was er eentje met zijn hart op de goede plaats. Iedere dame zou als een blok voor hem kunnen vallen. Ik ook! Maar ja... in die tijd was ik dus nog maar 15 jaar. En hij al 25!

Mama praatte Rob bij over het reilen en zeilen binnen de school. Ze zorgde een beetje voor hem, en stelde hem op zijn gemak. Als je het mij vraagt, heb ik goed onderwijs genoten op de lagere school in ons dorp. Rob moest dus van goeden huize komen om hier naam te maken. Daarom omarmde hij de hulp die hem van alle kanten aangeboden werd. Uiteindelijk gaf hij ruitertlijk toe dat hij het toch allemaal nog niet zo heel goed wist.

Als dank voor de goede zorgen van mijn moeder toog Rob op een zomerse dag naar ons ouderlijk huis met... een racefiets! Het was een oude zwaargewicht Jan Janssen. Rob had veel gefietst op 'zijn Jan'. Maar met de nieuwe aanstelling als de meester van klas 3 kwam hij toch niet meer aan racefietsen toe, zo vond hij. Dan ging hij liever wandelen en bloemen plukken in de natuur. Want als je wandelt, dan ga je niet zo snel... en zo zie je meer van de omgeving!

Daar kwam Rob aangelopen over het grind, met de Jan Janssen aan zijn hand. Hij zette de fiets tegen de gevel van ons huis, betrad het statige stoepje, en drukte resoluut op de deurbel. Toen mama de voordeur opende, rende hond Moor met haar mee naar buiten. Terwijl Rob onze Moor uitgebreid knuffelde, zei hij tegen mama dat hij een racefiets kwam brengen. Mama reageerde verbaasd:

"Een racefiets? Wat moet ik nou met een racefiets!?"

"Nee joh... die is niet voor jou...de racefiets is voor Jennifer."

Ik was er als een kind zo blij mee. Jan Janssen was een zware, dus de fiets kwam niet zo snel op snelheid als een lichtgewicht fiets. Maar wat maakte mij dat uit... je moet toch érgens beginnen!?

3. HERBARIUM

*"If you're going to San Francisco
Be sure to wear some flowers in your hair
If you're going to San Francisco
you're gonna meet some gentle people there"*
Scott McKenzie - San Francisco

De andere week stond Rob wéér bij ons op de stoep. Hij was door mijn moeder uitgenodigd om pannenkoeken bij ons te komen eten. Ze hadden net een vergadering van het oudercomité achter de rug. Rob had er driftig zitten pennen aan de notulen.

Zag hem daar eens staan drementelen op de stoep van onze mooie tuindersvilla, stralend van oor tot oor, verscholen achter een grote bosgeurende rode rozen en met een multomap, verstopt achter zijn rafelige, tweedehands ribfluwelen colbertjasje! Mama zei:

"Ha Rob, jongen, kom binnen. Welkom! Zo, zijn die bloemen voor mij? Wat lief! Maar wat voor map heb je dáár nou onder je arm? Je gaat me toch niet vertellen dat die hele map uit notulen bestaat!?"

"Nee joh, dat zijn helemaal geen notulen. Ga me daar een beetje een heel epistel zitten schrijven over die saaie vergadering. Dan schrijf ik liever over iets anders. Nee hoor. Dit is een cadeau voor Jennifer."

"Laat eens zien... maar... dat is je herbarium!"

Mama had mij al eens eerder verteld dat Rob een paar keer zijn herbarium aan collega's had laten zien, in de lerarenkamer waar veel meesters en juffen zaten te roken. In plaats van een shaggie roken ging Rob er liever op uit om gezellig bloemen te plukken, te drogen en in zijn herbarium te plakken. Of bloemen plukken voor zijn moeder.

Mama had niet verwacht dat Rob zijn herbarium zou meenemen.
Ze zei:

"Rob, jij bent toch juist zuinig op je herbarium?"

"Precies! En nu geef ik hem maar weg."

"Maar waarom!?"

"Omdat de Boeddha zegt dat je dingen moet weggeven die je allerliefste bezit zijn. Dus geef ik mijn herbarium aan de allerliefste."

"Die allerliefste zal er ongetwijfeld blij mee zijn. Want dat was ze ook met die racefiets van jou. Ze kwam de afgelopen week elke dag te laat thuis voor de avondmaaltijd, omdat ze 'even' een rondje Westland had gefietst."

Ondertussen zat ik op zolder en had ik van dit hele gesprek niks meegekregen. Sterker nog: ik wist niet eens dat Rob pannenkoeken kwam eten!

Ik verbaas mij er nog altijd over dat mama hem linea recta naar boven liet lopen, op zoek naar mij. Op de eerste verdieping kon Rob mij niet vinden, in mijn lieflijke slaapkamertje aan de drukke doorgaande weg. Dus besloot hij het hogerop te zoeken. Na een paar stappen op de krakende trap stond ie in naast me, daar op de zolder. Mijn gedachten maakten overuren.

Dat moeders dat zomaar goed vindt!

Rob en ik hadden dus een vrijbrief om ik weet niet wat uit te spoken daar op zolder. Maar dat liep natuurlijk anders. Want er ging bij mij totaal geen (fiets)belletje rinkelen waarom Rob naast mij op de zolder stond, met die multomap onder zijn arm een beetje onbeholpen staan te zijn.

Ik voelde mij vooral overdonderd door de innemende manier waarop Rob mijn persoonlijke ruimte betrad. Tegelijkertijd vond ik dat ook heerlijk, leuk en spannend.

Ik had mij zojuist genesteld in één van de oude rookstoelen en was bezig met het – in vaasjes - schikken van gedroogde lavendeltakjes. Ik had een bosje lavendeltakjes in mijn haren gedaan, maar dat bosje was een beetje uit elkaar gevallen. En dus was er een soort 'lavendelsneeuw' ontstaan op mijn nieuwe witkanten bloesje. Ik was zogezegd gehuld in lavendel, en omringd door lavendelgeur. Ik had het eerst niet in de gaten, maar toen zag ik dat Rob mij bewonderend aankeek. Ik keek maar gauw een andere kant op.

Die lavendeltakjes pluk ik trouwens regelmatig uit de voortuin van het ouderlijk huis. De lavendelstruik groeit als kool. Soms blijven voorbijgangers even staan, om aan de takjes te ruiken. De struik is meegegroeid met de jaren, en heeft mijn broers, zus en mij zien veranderen van kinderen tot pubers en jongvolwassenen. De takjes deel ik uit aan anderen. Of ik maak witkanten geurzakjes met lavendel. Die leg je in je kledingkast, en dan ruikt je kleding heerlijk naar lavendel!

Wat bijzonder, dat Rob uitgerekend op dát moment met zijn herbarium kwam aanzetten! Ik had niet verwacht dat hij zou komen. En al helemaal niet dat hij zijn herbarium aan mij zou geven! Ik wilde hem bedanken voor dit lieve gebaar. Maar door zijn plotselinge verschijning zat ik blijkbaar zodanig verbouwereerd te kijken, dat hij terugdeinsde.

Oeps... niet zo bedoeld, Rob!

Ik houd nu eenmaal niet van verrassingen... daar word ik eerder beduusd dan blij van. Ik kan dan niet spontaan reageren. Voordat ik het wist, verdween Rob met dezelfde vaart weer naar beneden, als dat hij naar boven gekomen was. Of nee: nog harder.

Na die dag heb ik Rob nooit meer teruggezien.

4. LICHT

*"Will never let you go this time
I said, ooh, I'm blinded by the lights
No, I can't sleep until I feel your touch"*
The Weeknd – Blinding lights

Jarenlang genoot ik van de Jan Janssen fiets van meester Rob Spaak. Met die fiets voelde ik mij zo vrij als een vogeltje. Maar op een dag kwam dan toch de tweedehands lichtgewicht Raleigh voor een prikje voorbijfietsen. Die kon ik makkelijk betalen, want ik had genoeg in de tuin gewerkt.

Terwijl de Jan Janssen aan zijn oude dag begonnen was, werd onze hond Moor ook een dagje ouder. Uiteindelijk was het op 6 juli 1985, dat Moor overleed. Ik was met mijn vriend Chris en de vriendengroep naar het concert van Torhout/Werchter geweest, in België. Toen ik die avond thuiskwam, was de lieve Moor overleden. Het was een warme dag geweest. De arme hond was bezweken geraakt onder de hitte.

Tegenwoordig woont de jonge hond Fien in het ouderlijk huis. Zij is een kruising tussen een labrador en een Duitse staander. Ze is een schat van een hond. Als ze je ziet, springt ze enthousiast tegen je op. Ze gaat uit haar dak als we haar meenemen naar het strand. Daar rent ze steevast achter de meeuwen aan. Maar als de meeuwen boven de zee vliegen, dan zie je Fien denken:

Oeps, nu moet ik dus die wilde golven in... dat is wel een dingetje.

Hond Fien nestelt zich graag naast papa, als hij naar de Tour de France op de televisie kijkt. Mijn vader kijkt elke zomer naar de Tour. De hele familie kijkt dan mee. In Leiden heb ik een zwart-witte televisie op mijn kamer. Maar daar kijk ik nooit naar de Tour de France. Dan heb ik het te druk met andere dingen.